

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Μνήμη τῆς ἐξ Ἐδέσσης ἀνακομιδῆς τῆς ἀχειροποιήτου Εἰκόνος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἥτοι τοῦ Ἀγίου Μανδηλίου, καὶ τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Διομήδους.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ίστῳ μεν Στίχους σ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἀγίας Εἰκόνος τρία.

΄Ηχος β' Ποίοις εὐφημιῶν

Ποίοις οἱ γηγενεῖς ὅμμιμασιν ἐποψόμεθά σου τὴν εἰκόνα; ἦν τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, βλέπειν ἀδεῶς, οὐ δεδύνηται, θεϊκῷ φωτὶ ἀστραπτομένην, ἀπαίρει γάρ ἀπὸ γῆς ἀπίστων σήμερον, καὶ πόλιν πρὸς Βασιλίδα καὶ λαὸν εὐσεβῆ, ἐπιδημεῖ θεία νεύσει, ἥς πὲρ τὴν εἰσόδῳ, ἐπευφραίνονται Βασιλεῖς, προσπίπτοντες ταύτῃ, μετὰ φόβου Χριστὲ καὶ πίστεως.

Ποίαις οἱ χοϊκοὶ ψαύσομεν, τῆς Εἰκόνος σου Λόγε παλάμαις; οἱ ρέρυπωμένοι τοὶς πταίσμασι, τοῦ ἀναμαρτήτου Θεοῦ ἡμῶν; οἱ ἐν μολυσμοῖς, τοῦ ἀπροσίτου; Καλύπτει τὰ Χερουβίμ τὰς ὄψεις τρέμοντα, οὐ φέρει τὰ Σεραφίμ ὄρᾶν τὴν δόξαν σου, φόβῳ δουλεύει σοὶ κτίσις, Μὴ οὖν κατακρίνης ἀναξίως σου τὴν μορφήν, Χριστὲ τὴν φρικτήν, ἀσπαζομένους ἡμᾶς ἐκ πίστεως.

Πάλιν Δεσποτικῆς πάρεστι, πανηγύρεως θεία ἡμέρα, ὁ γὰρ ἐν ὑψίστοις καθήμενος, νὺν ἡμᾶς σαφῶς ἐπεσκέψατο, διὰ τῆς σεπτῆς αὐτοῦ Εἰκόνος, ὁ ἄνω τοὶς Χερουβίμ ὡν ἀθεώρητος, ὄρᾶται διὰ γραφῆς οἵ περ ὡμοίωται, Πατρὸς ἀχράντω δακτύλῳ, μορφωθεὶς ἀρρήτως, καθ' ὁμοίωσιν τὴν αὐτοῦ, ἦν πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνοῦντες ἄγιαζόμεθα.

Καὶ τοῦ Ἀγίου Τρία

΄Ηχος δ' Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ιατρεύειν παθήματα, φυγαδεύειν νοσήματα, ἀπελαύνειν πνεύματα πονηρότατα, τὴ συνεργεῖα τοῦ Πνεύματος, παμμάκαρ ἡξίωσαι, ἀφανίσας ἀνδρικῶς, τὰ ἐκείνων σεβάσματα, ταὶς ἐνστάσεσι, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς στεφηφόρε, συμπολῖτα τῶν Ἀγγέλων, τῶν ἀθλοφόρων ὄμόσκηνε.

Τὸν ἀγῶνα ἡγώνισαι, καὶ τὸν δρόμον ἐτέλεσας, καὶ τὴν πίστιν ἔνδοξε συνετήρησας, καὶ πρὸς Θεὸν προσεχώρησας βραβεῖον τὰ θαύματα, παρ' αὐτοῦ ἀπολαβῶν, καὶ τῆς νίκης τὸν στέφανον, τὸν ἀμάραντον, ὡς ἀήττητος Μάρτυς ως τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμος, ὑπὲρ τοῦ κόσμου δεόμενος.

Ἐν ὁδῷ μαρτυρίου σου, ως ἐν πλούτῳ τερπόμενος, Διομήδης Κύριε τὴ βουλήσει σου, αὐτοῦ τὸ πνεῦμα εἰς χείρας σου, Χριστὲ παραδέδωκεν, ἐκτμηθεὶς τὴν κεφαλήν, μετὰ τέλος μακάριον, καὶ γενόμενος, ὁδηγὸς ἀληθείας τοὶς ἀθέοις, πηρωθείσι παραδόξως, καὶ διὰ πίστεως βλέψασι.

Δόξα... Καὶ νύν... ήχος πλ. β'

Δεῦτε τὴν παγκόσμιον Κοίμησιν, τῆς παναμώμου Θεοτόκου ἑορτάσωμεν, σήμερον γὰρ Ἀγγελοι πανηγυρίζουσι, τὴν σεπτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ πρὸς εὐώχιαν ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς συγκαλοῦσι τοῦ βοῶν ἀσιγήτῳ φωνῇ, Χαῖρε, ἡ μεταστάσα ἀπὸ γῆς, καὶ πρὸς οὐρανίους μονὰς μετοικήσασα, Χαίροις ἡ τῶν Μαθητῶν τὸν χορόν, διὰ νεφέλης κούφης εἰς ἐν συναγαγοῦσα, Χαίροις ἡ ἐλπὶς καὶ προστασία ἡμῶν, Σὲ γὰρ Χριστιανῶν τὸ γένος, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἐορτῆς.

΄Ηχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἥθροισται ἐκ περάτων, Γεθσημανὴ χωρίω, Μῆτερ Θεοῦ κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον

σώμά σου.

Στίχ. Άναστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

ὝΩ τῶν ὑπερφυῶν, Άγνή σου μυστηρίων! τοῦ Θεοῦ γὰρ ως Μήτηρ, πρὸς τοῦτον Θεοτόκε, λαμπρῶς νὺν ἔξεδήμησας.

Στίχ. Ωμοσε Κύριος τῷ Δανὶδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσει αὐτήν.

Κλῖμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου πέλει, ἀνάγουσα τοὺς πίστει, αὐτὴν ἀεὶ δοξάζοντας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὄμοιον

Ὅτε πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα μετετέθης, συνῆλθον ἐν νεφέλαις, τὸ σώμά σου κηδεῦσαι, Παρθένε οἱ Απόστολοι.

**Ἀπολυτίκιον τῆς Ἅγιας Εἰκόνος
Ὕχος β'**

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου, προσκυνοῦμεν ἀγαθέ, αἴτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν,
Χριστὲ ὁ Θεός, βουλήσει γὰρ ηὐδόκησας σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ὢσῃ οὓς ἔπλασας, ἐκ τῆς
δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὅθεν εὐχαρίστως βιώμεν σοί, Χαρὰς ἐπλήρωσας τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν,
παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

**Καὶ τῆς Ἔορτῆς
Ἀπολυτίκιον Ὅχος α'**

Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὗ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης
πρὸς τὴν ζωήν, μάτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταὶς πρεσβείαις ταὶς σαὶς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ὅχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσὴφ**

Καθορῶσαι ἀληθῶς, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, τὴν Μετάστασιν τὴν σήν, ἄχραντε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
εὐλογημένη πανόμνητε Παναγία, ἔχοντες βουλήν, τοῦ τεχθέντος ἐκ σοῦ, στίφος Μαθητῶν
συναθροίσασαι, ἐν εὐφροσύνῃ ἔφερον τὸ τίμιον, εἰς τὸν Παράδεισον σώμά σου, Χριστὸν ὑμνοῦσαι, τὸν
ζωοδότην, ὅντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτὸ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Καθισμα ὅμοιον

Ἐν χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχήν, ως πλαστουργός σου καὶ
Θεός, πρὸς τὴν ἀκήρατον μετέστησεν εὐφροσύνην, ὅθεν σὲ σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν
καὶ ἀμόλυντον, καὶ Θεοτόκον ἄπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν, Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν
μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχάς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτὸ

Οἱ Κανόνες τῆς Ἔορτῆς, τῆς Ἅγιας Εἰκόνος, καὶ τοῦ Ἅγιου.

Ο Κανών τῆς Ἅγιας Εἰκόνος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σὴς ἐκσφράγισμα Σῶτερ ὄψεως σέβω. Γερμανοῦ Πατριάρχου.

**΄Ωδὴ α' Ἡχος πλ. β'
΄Ως ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας**

Σωματικῶς μορφωθῆναι τὸ καθ' ἡμᾶς, ὁ τὸ πρὶν ἀσώματος, εὐδοκία πατρική, μὴ ἀπανηνάμενος μορφῆς, ἔχαρισατο ἡμῖν θεῖον ἐκτύπωμα.

Ἡ ἀπαράλλακτος φύσις ὁ τοῦ Πατρός, ὅρος ἀκριβέστατος, τὴν βροτείαν ὑπελθῶν, σάρκα Ἰδιώματα ἐν γῇ, καταλέλοιπεν ἡμῖν εἰς οὐρανοὺς ἀνελθῶν.

Σαλευομένην ἀπάτη τοῦ δυσμενοῦς, τὴν κληρονομίαν σου, ἐδικαίωσας Χριστέ, τοὶς σεπτοίς σου πάθεσιν αὐτήν, ἐδραιώσας, καὶ μορφῆς τῷ ἐκτυπώματι.

Θεοτοκίον

Ἐκ τῶν ἀγνῶν σου λαγόνων ὑπερφυῶς, σάρκα δανεισάμενος, ὁ τὸ εἶναι παρασχῶν, πᾶσι Παναμώμητε βροτοίς, καθωράθη, οὐκ ἐκστὰς οὐκ ἦν τὸ πρότερον.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου

**΄Ωδὴ α' Ἡχος δ'
΄Ανοίξω τὸ στόμα μου**

Φωτὶ αὐγαζόμενος, τῷ τριστηλίῳ διάλυσον, τὸν ζόφον μακάριε τῆς ἀγνωσίας μου, τὴν φωσφόρον σου, ὅπως ὑμήσω μνήμην, καὶ τὰ κατορθώματα, τῆς πολιτείας σου.

Παθῶν ἀνεπίδεκτον, τὸν λογισμὸν ἐργασάμενος, δοχεῖον ἀοίδιμε, ὥφθης τοῦ Πνεύματος, καὶ ἀνέβλυσας, ιάσεων πελάγη, πᾶσαν κατακλύζοντα, νόσων ἐπήρειαν.

Ζωῆς ἐφιέμενος, ἀτελευτήτου ποτήριον, θανάτου πανεύφημε, πιεῖν κατέσπευσας, καὶ ἐπέτυχες, ὡς εἶδεν ὁ καλῶν σε, πρὸς στέφος ἀμάραντον, Μάρτυς ἀγίτητε.

Θεοτοκίον

Ἡ πόλις ἡ ἔμψυχος, τοῦ Βασιλέως πανύμητε, ἡ ξένην καὶ γέννησιν, καὶ θείαν κοίμησιν, ἐπιδείξασα, τὴν πόλιν σου ἐκ πάσης, σεισμοῦ καταπτώσεως, δεῖξον ἀλώβητον.

Τῆς Ἅγιας Εἰκόνος

**΄Ωδὴ γ'
΄Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ώς σὺ**

Καταστολὴ τῶν ἀρετῶν, περιέδησας Σῶτερ, τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, κινήσας βασιλικήν, καρδίαν συνασπισμόν, ἐκζητῆσαι σοῦ τὸ ἀφομοίωμα.

Συλῆσαι θέλων τὰ καλά, καὶ χρόνω μειῶσαι, ὁ τοῦ φθόνου γεννήτωρ, χερσὶ βεβήλοις αὐτά, περέδωκεν ἀναιδῶς, ἀλλ' ἡλέγχθη, μάτην λογιζόμενος.

Φαιδρῶς ἡγάλλετο ποτέ, ὁ Δαυΐδ προχορεύων, Κιβωτοῦ τῆς ἄγιας, καὶ νὺν ὁ σκῆπτρα λαχών, ιθύνειν βασιλικά, πλέον χαίρει, θείω ἐκτυπώματι.

Θεοτοκίον

Τιζόθεν πᾶσαν ἐκτεμεῖν, τοῦ προπάτορος θέλων, ὁ Υἱός σου Παρθένε, φυεῖσαν παρακοήν, ἐκ τῆς γαστρός σου ἀγνή, προσλαμβάνει, ὅλον τὸ ἀνθρώπινον.

Τοῦ Ἁγίου

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Ἀρρήτω καὶ θεία χειρουργία καθαίρων τὰ πάθη τῶν βροτῶν, πρὸς τοῦ Θεοῦ δεδώρησαι, πιστοὶς ἰατρὸς

άριστος, καὶ πρεσβευτὴς θερμότατος, τῶν σὲ τιμώντων πανόλβιε.

Οδὸν μαρτυρίου σου δραμοῦμαι, καὶ σοῦ ἐκμιμήσομαι στερρῶς, τὸ πάθος τὸ ἐκούσιον, ὁ Μάρτυς ἀνεκραύγαζεν, ἐπὶ σφαγὴν ἐλκόμενος, πρὸς σὲ τὸν μόνον Θεὸν ἡμῶν.

Ο ἔνδοξος Μάρτυς Διομήδης, ἡμᾶς συγκαλέσας μυστικῶς, πρὸς εὐωχίαν σήμερον, προτίθεται τοὺς ἄθλους αὐτοῦ, ώς καρυκείαν ἄϋλον, δεῦτε πιστοὶ ἀπολαύσατε.

Θεοτοκίον

Τὴν πόλιν σου ταύτην ἀπὸ πάσης, σεισμοῦ καταπτώσεως Ἀγνή, ώς σοὶ θεοχαρίτωτε, ἀνακειμένην λύτρωσαι, καὶ ἐν εἰρήνῃ φύλαττε, καὶ ὁμονοίᾳ τὴν ποίμνην σου.

Ο Εἱρμός

«Τοὺς σους ὑμνολόγους Θεοτόκε, ώς ζώσα καὶ ἄφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Κάθισμα τῆς Άγιας Εἰκόνος Ὕχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ

Ἐδέσσης βασιλεύς, Βασιλέα τῶν ὄλων, οὐ σκῆπτρα καὶ στρατόν, ἀλλὰ πλήθη θαυμάτων, τῷ λόγῳ προφέροντα, ἐπιγνοὺς σὲ ίκέτευε, τὸν θεάνθρωπον, τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι, Ἐκμαγεῖον δέ, ώς σοῦ ὁρῶν ἀνεβόα, Θεὸς σὺ καὶ Κύριος.

Δόξα... τοῦ Άγίου Ὅχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ιαμάτων τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ, κομισάμενος Μάρτυς ὥφθης σοφέ, κοινὸν ἐργαστήριον, τῶν νοσούντων μακάριε, ὑπὸ Πνεύματος θείου, παρέχων ίαματα, τοὶς προστρέχουσι πίστει, τῇ θείᾳ ἐντεύξει σου, ὅθεν παραδόξως, καὶ δαιμόνων τὰ πλήθη, ἐλαύνεις ἐκάστοτε, ίατρὲ ἀξιάγαστε, ἀθλοφόρε Διόμηδες, Πρέσβευς Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοὶς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν... Τῆς Έορτῆς

Ἡ Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ σπορᾶς, σαρκωθέντα τεκοῦσα δίχα φθοράς, τὴν νέαν ἀμφιέννυσαι, ἀφθαρσίαν τοῦ Πνεύματος, ώς γὰρ ζωῆς σὺ Μήτηρ, καὶ πάντων Βασίλισσα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, Παρθένε τὴν ἄϋλον, ὅθεν ἐπαξίως, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς ἡμῶν νάματα, Θεομῆτορ πανάμωμε, πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοὶς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν θείαν σου Κοίμησιν.

Τῆς Άγιας Εἰκόνος

Ωδὴ δ'

Χριστός μου δύναμις

Ἀπανιστάμενον, τῆς πρὸς ἀνίσχοντα, καὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν τὸ ιερόν, Σῶτερ ἐκμαγείόν σου, νῦν ὁ θεόφρων Βασιλεύς, πλησιάσαν ὑποδέχεται.

Γλυκὺ μὲν ἥλιος, αὐγάζων ὅμμασι, γλυκυτέρα δὲ ὄψις ἡ σὴ Χριστέ, τοῦ ἀφομοιώματος, ὅτι ὁ μὲν τὰ αἰσθητά, αὕτη δὲ τὰ νοητὰ φωταυγεῖ.

Ἴσχὺς ἐξέλιπεν, Ἰσμαηλίτιδος, δεξιάς, τῷ γὰρ ὅπλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, πᾶσαν τὴν περίβολον, ὁ κραταιόφρων Βασιλεύς, τὴν αὐτῆς εἰς γὴν κατέβαλεν.

Θεοτοκίον

Συντηρηθήναί σου, τὴν πόλιν Ἀχραντε, ἀσινὴ ἐξ ἐφόδου βαρβαρικῆς, πρέσβευε δεόμεθα, ἵδε γὰρ οἴα κατ' αὐτῆς, οἱ ἀλάστορες τεκταίνουσιν.

Τοῦ Άγίου

Τὴν ἀνεξιχνίαστον

Λόγον θείας γνώσεως ώς ποταμόν, φέρων ἐν καρδίᾳ κατέκλυσε, πλάνης χειμάρρους, καὶ εἰδώλων τὴν

ἰσχύν, ὀλοτελῶς ἐβύθισε, Μάρτυς Διομήδης ὁ ἔνδοξος.

Ἐλαμψεν ώς ἥλιος ἐπὶ τῆς γῆς, αἴγλη ἀρετῶν, τῶν θαυμάτων τε, περιουσία, καὶ ἐφώτισε πιστῶν, τὰ εὐσεβῆ συστήματα, Μάρτυς Διομήδης ὁ πάνσοφος.

Τὸ μακαριώτατον τέλος εύρων, καὶ τῆς ποθουμένης σου ἔκπαλαι, δόξης ἀρρήτου, ἐν χαρᾶ ἐπιτυχῶν, τῶν σὲ τιμώντων μέμνησο, Μάρτυς ἀθλοφόρε πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Ξένη σου ἡ γέννησις ως ἡ σεπτή, Κοίμησις ἐδείχθη Πανάμωμε, εὐλογημένη, ἦν ἡ ποίμνη σου τιμᾶ, βαρβαρικὰς ἐκφεύγουσα, βλάβας τὴ θερμὴ προστασία σου.

Τῆς Ἀγίας Εἰκόνος

΄Ωδὴ ε'

Τῷ θείῳ φέγγει σου

Μικρὰ σοὶ πόλις ὑποδοχήν, πρώην κατηντρέπιζε Χριστέ, ἦν ἡ θαδδαίου ἐπέλευσις, νόσων ἀπαλλάττει, καὶ τῆς χειρός σου γραφήν, καὶ θεῖον ἀπεικόνισμα τοῦ προσώπου σου.

Αἱ τῶν χαρίτων σου δωρεαί, ὑπερεπληθύνθησαν Χριστέ, ἀ γὰρ τὸ πρώην ἡ Ἐδεσσα, ἐγκολπωσαμένη ἐνεκαυχήσατο, ἡ Νέα δεχομένη Τρόμη ἀγάλλεται.

Θεοτοκίον

Στῆσον Παρθένε τῶν δυσμενῶν, τὰς ἐπαναστάσεις τὰς Πυκνάς, λύσον αὐτῶν τὰ βουλεύματα, τὴ κληρονομία τὴ σὴ βοήθησον, ὁρᾶς γὰρ ἀπειρήκαμεν ταὶς κακώσεσιν.

Τοῦ Ἅγιου

΄Εξέστη τὰ σύμπαντα

Ἄνευ ὥφθης αἵματος, Μάρτυς ἀξιοθάμαστος, ἄνευ ἀλγηδόνων στεφανίτης, ἄνευ μωλώπων νικητὴς ἄριστος, στῖφος δυσμενῶν καταβαλῶν, σοῦ τοὶς ἀγωνίσμασι, γενναιόφρον Διόμηδες.

Φῶς σοὶ ἀνατέταλκεν, ὅντι δικαίω ἀσβεστον, τούτου τε ἡ σύζυγος θεόφρον, σοὶ εὐφροσύνη ἐπηκολούθησεν, ώς εὐθεῖαν ἔχοντι ψυχήν, πᾶσι καθυπείκουσαν, τοῦ Σωτῆρος προστάγμασιν.

Φωτὸς ὑστεροῦνται μέν, τοῦ σώματος οἱ τύραννοι, σοῦ τὴν κεφαλὴν μετὰ τὸ τέλος ἀποτεμόντες, ἀλλὰ ψυχῆς τηλαυγῶς, κόρας διανοίγονται Χριστῷ, πίστει προσερχόμενοι, ὃ παμμάκαρ Διόμηδες.

Θεοτοκίον

Προπύργιον ἔχουσα, ἡ Βασιλὶς τῶν πόλεων, σὲ τὴν Βασιλίδα καὶ Κυρίαν, τρέπει βαρβάρων τὰς θηριώδεις ὄρμας, ρύνεται παντοίων πειρασμῶν, αὔξει καὶ κρατύνεται, Θεομῆτορ πανάμωμε.

Τῆς Ἀγίας Εἰκόνος

΄Ωδὴ σ'

Συνεσχέθη

Ωραιώθης, κάλλει παρὰ πάντας, Σῶτερ τοὺς υἱοὺς τῶν βροτῶν, κὰν γὰρ οὐκ εἶδος εἶχες, οὐδὲ κάλλος ἐν καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ τῷ ὅντι πάντα κατεφώτιζες, καὶ δηλοῖ σου τῆς μορφῆς ἡ θέα, ἦς τὸ Όμοίωμα, ῥάκει ἐκτυπωθέν, ὥσπερ θησαυρὸς ἡμῖν δεδώρηται.

Τῆς ἰσχύος, προσαφαιρεθεῖσα, τῶν Ἀγαρηνῶν ἡ πληθύς, ὥσπερ ἐξ ἀλλοφύλων, κιβωτόν, Ἰσραηλίτη νέω, τὸ τοῦ προσώπου νὺν προσέτι δέδωκεν, ἐκμαγείόν σου Χριστὲ καὶ δόξαν, ἦν προσεκτήσατο, οὐδὲ γὰρ θεμιτόν, Ἀγια προσεπιρρίπτεσθαι.

Θεοτοκίον

Ἐκ χειρός σου, Σῶτερ τῆς ἰσχύος, νὺν ὑπεξέλιπον ἐγώ, ἀλλὰ τὰς μάστιγάς σου, ἀποστήσας ἀπ' ἐμοῦ πρεσβείας, τῆς ἀπειράνδρως Λόγε κυησάσης σε, μὴ τῷ κλύδωνι τῆς ἀμαρτίας καταποντίζεσθαι, καὶ δεινῶς ναυτιάν, μόνε λυτρωτὰ ἐγκαταλίπης με.

Τοῦ Αγίου

Τὴν θείαν ταύτην

Τῶν σῶν ἀγώνων τοὶς ρένμασιν, ἐβύθισας ἔχθρὸν τὸν ἀσώματον, καὶ τῶν θαυμάτων σου, τὴν ἀναβλύσει ἐκπλύνεις παθῶν, πολυειδῆς κηλῖδας, ἀξιοθαύμαστε.

Ταὶς θείαις αὔραις κινούμενος, τὴν ἄνωθεν ρόπη κυβερνώμενος, πρὸς γαληνότατον, ὅρμον εὐθέτως κατήντησας, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων, Μάρτυς πανεύφημε.

Παθῶν πιστοὶ ἐκκαθαίρονται, ἀρρήτῳ χειρουργίᾳ σου ἔνδοξε, καὶ ἀπελαύνεται, φάλαγξ δαιμόνων τὴν θεία σου, ἐπιστασία Μάκαρ, ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Ἐν σοὶ Παρθένε καυχώμεθα, ἐν σοὶ τῶν δυσχερῶν ἐκλυτρούμεθα, τὴν πεποιθήσει σου, ἐπιδρομὰς οὐ πτοούμεθα, τῶν δυσμενῶν βαρβάρων, οἱ ἀνυμνούντες σε.

Ο Είρμος

«Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες Ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χείρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες».

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς Ὕχος πλ. β' Αὐτόμελον

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν, ώς γὰρ ζωῆς Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Συναξάριον

Τὴν ΙΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Αγίου Μάρτυρος Διομήδους.

Στίχοι

- Ἡθλησε καὶ ζῶν, καὶ θανῶν Διομήδης,
- Προαιρέσει ζῶν, καὶ νεκρὸς τομὴ κάρας.
- Ἔκτη καὶ δεκάτη νέκυς ἐτμήθη Διομήδους.

Τὴν αὐτὴν ήμέραν, ὁ Ὄσιος Χαιρήμων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Λήξει βίου σου χαῖρε, Χαιρήμων μάκαρ.
- Αρχὴν γὰρ εἶδες τῆς ἀμοιβῆς τῶν πόνων.

Τὴν αὐτὴν ήμέραν, μνήμη τῶν Αγίων τριακοντατριῶν μαρτύρων τῶν ἐκ Παλαιστίνης, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

- Στερρὸς στρατός τε καὶ συνασπισμὸς μέγας,
- Ξίφει πεσῶν, στράτευμα δαιμόνων πρέπει.

Τὴν αὐτὴν ήμέραν, ἀνάμνησις τῆς εἰσόδου τῆς ἀχειροτεύκτου Μορφῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῆς Ἐδεσσηνῶν πόλεως, εἰς ταύτην τήν θεοφύλακτον καὶ Βασιλίδα τῶν πόλεων ἀνακομισθείσης.

Στίχοι

- Ἐν σινδόνι ζῶν ἐξεμάξω σὴν θέαν,
- Ο νεκρὸς εἰσδὺς ἔσχατον τὴν σινδόνα.

Εἰς τὸ Κεράμιον

- Ἀχειρότευκτον χειρότευκτος σὸν τύπον.
- Φέρει κέραμος παντοτεύκτα χριστέ μου.

Ἡκουσταὶ μοὶ τὰ περὶ σοῦ καὶ τῶν σῶν iamátων, τῶν ἀνευ φαρμάκων ὑπὸ σοῦ γινομένων, ώς γὰρ

λόγος, τυφλοὺς ἀναβλέπειν ποιεῖς, χωλοὺς περιπατεῖν κατασκευάζεις, λεπροὺς καθαρίζεις, καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα καὶ δαίμονας ἐλαύνεις, καὶ τους ἐν μακρονοσίᾳ βασανίζομένους θεραπεύεις, καὶ νεκροὺς ἐγείρεις, καὶ ταῦτα πάντα ἀκούσας περὶ σοῦ, κατὰ νοῦν ἐθέμην τὸ ἔτερον τῶν δύο, ἡ̄ ὅτι Θεοῦ Υἱὸς εἶ, ποιῶν ταῦτα, ἡ̄ Θεός, Διὰ τοῦτο τοίνυν γράψας ἐδεήθην σου σκυλῆναι καὶ ἐλθεῖν πρός με, ἵνα καὶ τὸ πάθος, ὁ ἔχω θεραπεύσῃς, καὶ μέτ' ἐμοῦ ἐνταῦθα συνέσῃ, καὶ γάρ ἥκουσα, ὅτι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι καταγογγύζουσί σου, καὶ βούλονται κακώσαι σε, Πόλις δὲ σμικροτάτη μοὶ ἐστὶ καὶ σεμνή, ἡ̄ τις ἀρκέσει ἀμφοτέροις ἡμῖν τοῦ κατοικεῖν ἐν εἰρήνῃ.

Μακάριος εἶ, Αὔγαρε, πιστεύσας ἐν ἐμοὶ καὶ μὴ ἐωρακῶς με, γέγραπται γὰρ περὶ ἐμοῦ, τοὺς ἐωρακότας μὴ πιστεύειν ἐν ἐμοί, ἵνα οἱ μὴ ἐωρακότες με, αὐτοὶ πιστεύσωσι καὶ ζήσωνται, Περὶ δὲ οὗ ἐγραψάς μοὶ ἐλθεῖν πρὸς σέ, δέον ἐστὶ πάντα δι' ἄλλην, πληρώσαι με, καὶ μετὰ τὸ πληρώσαι, ἀναληφθῆναι πρὸς τὸν ἀποστείλαντά με Πατέρα, καὶ ἐπειδὸν ἀναληφθῶ, ἀποστελῶ σοὶ ἕνα τῶν Μαθητῶν μου, ὃνδηλαστι θαδδαῖον, ὅστις καὶ τὸ πάθος σου θεραπευσεῖ, καὶ ζωὴν αἰώνιον, σοί τε καὶ τοῖς σὺν σοί, καὶ εἰρήνην παρέξει, καὶ ποιήσει τὴν πόλει σου τὸ ἰκανόν, πρὸς τὸ μηδένα τῶν ἐχθρῶν κατισχύσαι αὐτῆς.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ μεγίστης καὶ ἀνυπερβλήτου φιλανθρωπίας, ἣν ἐδείξατο τότε ἀποστρέψας μέτ' αἰσχύνης τοὺς ἀθέους Ἀγαρηνούς, μεσιτεία τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἡντὶς τῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐξάντλησις τοῦ ἀγιάσματος, καὶ αὐθις ἀνάδοσις.
Στίχοι

- Πηγὴ κενοῦται θαυματουργῶν ὑδάτων,
- Πληρουμένη δέ, θαυματουργεῖ καὶ πλέον.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, μνήμη γίνεται τῆς καὶ μετὰ οἰκτιρμῶν ἐπενεχθείσης ἡμῖν ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις φοβερὰς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, οὗ παρ' ἐλπίδα ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ φιλάνθρωπος Θεός.

Αὐτῷ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἄμην.

Τῆς Ἁγίας Εἴκονος

Ωδὴ ζ'

Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλώνι

Πήματι μὲν πᾶσαν νόσον, Λόγε Θεοῦ ἐφυγάδευσας, ἐπὶ γῆς ἐνδημῶν, ἀλλὰ θώκους πρὸς πατρικοὺς ἀνερχόμενος, διὰ τοῦ Ἐκτυπώματος, θεραπεύεις τὰς νόσους ἡμῶν.

Ο κτίσας λόγῳ τὰ πάντα, καὶ μορφωθεὶς τὸ ἀλλότριον, τῆς ιδίας μορφῆς, καταλέλοιπεν ἡμῖν ιδιώματα, ἄπερ ὑποδεχόμενοι, ἐν χαρᾷ εὐφραινόμεθα.

Ψυχὴς ἔξι ὅλης ζητήσας, τῆς σῆς ιδέας ἐκσφράγισμα, ὁ πιστὸς Βασιλεὺς ὡς ἐζήτησεν, οὕτως ἔτυχε Κύριε, κατάλληλον εὐράμενος, θείου πόθου τὸ πλήρωμα.

Θεοτοκίον

Ἐλύθη τῆς καταδίκης, τῆς παλαιᾶς τὸ ἀνθρώπινον, τὴν κυήσει τὴν σήν, σὲ γὰρ μόνην πλατυτέραν εὐράμενος, τῶν οὐρανῶν Πανάμωμε, ὁ Θεὸς κατεσκήνωσεν.

Τοῦ Ἅγιου

Οὐκ ἔλάτρευσαν

Ἡ τμηθεῖσα, κεφαλή σου φῶς ἀπήστραψε, τοὶς ματαιόφροσιν, ἦν ὥσπερ ζώσαν ιδών, ἡδέσθη ὁ τύραννος, νενεκρωμένος τὸν νοῦν, οὐ συνῆκε δέ, ἀναβοῶν Πανένδοξε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀπεδύσω, τῆς νεκρώσεως ἀοίδιμε, χιτῶνα δύσμορφον, ἀθανασίας στολήν, ὥραιάν ἐν χάριτι, ὅθεν ἐνδέδυσαι τῷ Δεσπότῃ σου, ἀναβοῶν γηθόμενος, ὁ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τῷ πυρί, τῆς καρτερίας ἀπετέφρωσας, ύλώδη πλάνην ἐχθρῶν, θεολαμπής δὲ ἀστήρ, ἐφάνης ίάσεων Μάρτυς ἀστράπτων βολάς, τοὶς κραυγάζουσιν, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εῖ.

Θεοτοκίον

΄Η Βασίλισσα, τοῦ κόσμου ἡ κυήσασα, τὸν Βασιλέα Χριστόν, ρύσαι φθορὰς καὶ σεισμοῦ, ἐθνῶν ἐπηρείας τε, τὴν βασιλεύουσαν πόλιν ψάλλουσαν, Εὐλογητὸς Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Τῆς Άγιας Εἰκόνος

΄Ωδὴ η' Νόμων πατρώων

΄ώσπερ ἐν ὄψει, σὲ τὸν Κύριον, ἐλπίζων ἐνδημῆσαι πᾶς ὁ τῆς πόλεως, λαὸς ἔκκριτος ὑπάντησιν, θαυμαστὴν σοὶ ποιεῖται, Ἀρχιερέων θεῖον ἐπαγόμενος χορόν, ὃν ἐπ' ὅμιλον ὄχούμενος, καὶ πρὸς κληρονομίαν, εἰσβαλῶν τὴν οἰκείαν Οἰκτίρμον, ἐν τῷ τῆς Μητρός σου, κατέπαυσας τεμένει.

Στόματα παιδῶν, τῶν ἀκάκων σε, πρὸς τὴν προφητοκτόνον πόλιν ὀδεύοντα, ὑμνολόγουν, ἀλλ' ἡ ἄνομος, συναγωγὴ Ἐβραίων, φονώσαν χείρα, ὥπλιζε λυττώσα κατὰ σοῦ, νὺν δὲ πόλις ἡ ἔννομος, πανδημεὶ προχυθεῖσα, ώς οἴᾳ σε τὸν Κτίστην ὄρῶσα, χαίρει δεχομένη τὸν τύπον τῆς μορφῆς σου.

Θεοτοκίον

Σάρκα φορέσαι προελόμενος, τῆς τοῦ Πατρός, μεγάλης βουλῆς ὁ Ἄγγελος, ἐν νηδύῃ σου Πανάχραντε, ἐτελεσιουργήθη, καὶ σὲ Μητέρα κάτω, ἀπεγράψατο σεμνή, καὶ φθαρεῖσαν ἐκαίνισε τὴν βροτείαν οὐδίσιαν, δὸν πάντες εὐλογοῦμεν ώς Κτίστην, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Άγίου

Παίδας εὐαγεῖς

Πόδες οἱ σεπτοί σου ἀθλοφόρε, πρὸς τρίβους τοῦ μαρτυρίου κατηνθύνθησαν, ἐμπεριπατοῦσι δὲ νὺν ἐπαγαλλόμενοι, ἐν χώρᾳ ζώντων πάνσοφε, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, διὸ καὶ συνελθόντες τιμῶμεν, ἀνυμνολογοῦντες Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

΄Ἐπλάκη σοὶ στέφος ἀφθαρσίας, στερρῶς ἀγωνισαμένω καὶ νικήσαντι, ὅφιν τὸν ἀρχέκακον, Μάρτυς ἀξιάγαστε, καὶ ἀθλητῶν ὄμηγυρις σὲ ὑπεδέξατο, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θαυμάτων ἐκπέμπεις λαμπηδόνας, τὴν θείαν ἐνδεδυμένος Μάρτυς δύναμιν, παύεις ἀρρωστήματα, λύεις τε νοσήματα, ἀποδιώκεις πνεύματα, τῆς πονηρίας βοῶν, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Πολλαὶς προσβολαὶς ἀμαρτημάτων, κλονούμενοι σοῦ πρὸς τὴν ἀκλόνητον, σκέπην καταφεύγομεν, Στήριξον τοὺς δούλους σου, κατὰ παθῶν ἐνίσχυσον, καὶ ἐκ σεισμοῦ καὶ λιμοῦ, ἐθνῶν ἐπιδρομῆς τε παρθένε, ρύσαί σου τὴν πόλιν, ώς σοὶ ἀνακειμένην.

΄Ο Εἰρμὸς

«Παίδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νὺν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῆς Άγιας Εἰκόνος

΄Ωδὴ θ' Ξενίας δεσποτικῆς

΄Ἐξεμηνε κατὰ σοῦ, λαὸς ἀσύνετος Σῶτερ, καὶ ἀντ' εὐεργεσίας, σοὶ τὰ ἀνήκεστα, τολμηρῶς ἐπανετείνετο, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ μακρὰν ἀπωσθέντες, τοὶς σοὶς πάθεσι Σῶτερ νιοθετήθημεν.

Βοήθειαν κατ' ἐχθρῶν, τοὶς εὐσεβέσι παράσχου, καὶ πιστοὶς βασιλεύσιν, ὅτι τὰ σύμβολα τῆς σαρκός

σου, ὥσπερ ἄμαχον φρούριον, Δέσποτα κεκτημένοι, δι' αὐτῶν ἀφορῶσι τὴν σωτηρίαν αὐτῶν.

Θεοτοκίον

Ὦράθη τοὶς ἐπὶ γῆς, σωματοφόρος ὁ Λόγος, διπλοῦς κατὰ τὴν φύσιν ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ἀντιδόσει τῆς θεότητος, ὑποστάσει μιὰ ἀφύρτως, ἐνωθεὶς τῷ φυράματι, ὃν δοξάζομεν.

Τοῦ Ἅγιου

Ἄπας γηγενής

Εὗρες ἀμοιβήν, καμάτων τὴν ἄνω σοί, ἐτοιμασθεῖσαν τρυφήν, ἔνθα αὐλιζόμενος, ὡραῖσμένος μαρτυρί καὶς καλλοναίς, κατατρυφᾶς τοῦ Κτίστου σου τῆς ὥραιότητος, ίκετεύων, δοῦναι τοὶς τιμώσι σε, ἰλασμὸν καὶ κακῶν ἀπολύτρωσιν.

Στήλη ἀρετῶν, καὶ πίστεως ἔρεισμα, καὶ στῦλος ἄσειστος, πύργος τε ἀκλόνητος, ἐδείχθης Μάρτυς τῆς Ἑκκλησίας Χριστοῦ, καὶ ποταμὸς ιάσεων, ἀναβλυστάνων κρουνούς, ιατρεῖον, ἄμισθον τοὶς πόθῳ σου, ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην Διόμηδες.

Ἐδυς ἀπὸ γῆς, εἰδώλων τὴν ἄθεον ἔξαφανίσας ἀχλύν, καὶ πρὸς τὴν ἀνέσπερον, αὐγὴν μετῆλθες τῆς ἀρχιφύτου ζωῆς, ἡς τὰς ἐμφάσεις ἔνδοξε, πρώην ἐκέκτησο, ταίς ἐκεῖθεν, λάμψει λαμπόμενος, καὶ χαρὰς ἀτίδιου πληρουμενος.

Θεοτοκίον

Πόλις τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς ἦν κατώκησεν, ἡ ὄντως ἄσειστος, λύτρωσαι τὴν πόλιν σου, σεισμοῦ Παρθένε τῆς καταπτώσεως, βαρβαρικῆς ἀλώσεως, πυρὸς μαχαίρας ἔχθρῶν, ἀπὸ πάστης, Πάναγνε κακώσεως, τὴ θερμὴ πρὸς Θεὸν παρρησία σου.

Ο Είρμος

«Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυρίζετω δέ, ἀϋλων Νόων φύσις γεραιρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνὴ ἀειπάρθενε».

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἅγιου

Γυναικες ἀκουτίσθητε

Ἐνθέως ἐπορφύρωσας, μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἑκκλησίαν, τοὶς τῶν αἰμάτων σου ῥείθροις, ἀπάτην δὲ κατέσβεσας, εἰδωλικὴν ψυχόλεθρον, Διόμηδες πανόλβιε, καὶ νὺν πρεσβεύων μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Κυρίῳ.

Καὶ τῆς Ἔορτῆς

Ο οὐρανὸν τοὶς ἀστροῖς

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεὶς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τὴν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος, σὺν μυριάσιν Αγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Τῆς Ἔορτῆς Ἡχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

Ὑμνοῖς σου τὸ σεπτόν, καὶ θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, ἐβόων θιασῶται, Ποῦ νὺν ἀπαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, στησώμεθα χορείαν, ἐξόδια βοῶντες, ἐπὶ τῇ Μεταστάσει, τῆς Θεοτόκου σήμερον.

Στίχ. Ωμοσε Κύριος τῷ Δανὶδ ἀλήθειαν.

Γῆ μὲν τὴ σὴ ταφή, εὐλόγηται Παρθένε, ἀὴρ δὲ τὴ ἀνόδω, ἡγίασται τὴ ξένη, νόμω θανούσης φύσεως.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἡχος α'

Ἐπρεπε τοὶς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὕσαν ἐπ' αὐτὴ μυστήριον, ἵνα μή μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν

θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτὸν τὴ μεταθέσει μαρτυρήσωσι, Διὸ πὲρ πάντοθεν, θεία δυνάμει παραιωθέντες, τὴν Σιών κατελάμβανον, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ, "Ὕν καὶ ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμεν, ὡς πρεσβεύουσαν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.